

Villa Cuppan

Fajsz nemzetség,
Koppány vezér,
agák és várurak,
jobbágyok, vitézek,
papok és mecsetek.
Török és magyar
keveredék e tájban
hosszú nehéz
véres csatákban.
De békéhez jut e város:
egykor Villa Cuppan.

Majd évszázadok múltán
akácosok során
Koppány völgyét megtöltik
Bő, rojtos gatyás, hímzett inges,
férfiak.
Oldalaikon ott állnak a
pufándlis, bársonyszoknyás,
hímzett réklis, pillangószárnyú főkötős
asszonyok.
Gyökeret eresztenek, jól termő
földet művelnek.
A dombok között kanyargó
utcákban, takaros családi fészket
raknak, színes élettől lüktető
falut varázsolnak.

És eljön az idő, amikor
Koppány folyó partján
tilinkó hangján
pásztor fúj
szomorú nótát.
Háború tizedeli
a lelkeket.
Feketébe öltözött
özvegyek könnye
öntözi a kerteket.

Ekkor születtem itt.
Félig török, félig
magyar, vagy ki tudja
még kikből lettem én.
De mindegy is.
A dombok közötti völgyben,
kicsi temetőben,
őseim csontja nyugszik.

Gyermekkoromat cipelem
utcáról-utcára,
kislányok, kisfiuk arcát
kutatom mindhiába,
a Koppány folyó
partjának szitakötőit,
zsuptetős kicsi házak
öreganyóit.

Az egykori templomkert
végénél, bátortalanul
jobbra fordulok.
Keresem az egykor itt felejtett
gyermekkoromat.

A zöld vaskerítéses,
tornácos házat,
a két nagy fenyőt,
a fehér gyertyás
gesztenyefát,
a virágos gruppokat,
kerekes kis kutat.

Elöttem peregnek
a rég múlt képei:
Apám hegedül, anyám
a kerti székben ül.
Köröttük futkosom,
Ide-oda libben fehér
szalagos hajfonatom.
Vasárnapi séták!
Patak parti álmodozások!
És a gyönyörű karácsonyok!
A sötét estébe nyúló

nyár esti ipi-apacsok!
Az erdei séták, szőlőhegyek,
amint nagyapám
fogja kicsi kezemet.
És látom a valót.
Szemem könnyekben.
Elgondolkodom. Majd
sarkon fordulok.

Tarkavirágos rétek
emlék-illata
megcsapja orromat,
leülök a patak partra,
szomorúfűz árnyat ad.
Színes szárnyú lepke,
katicabogár bólogat.
Zöld gyík surran el, nagyot
sóhajtok!
- Óh, ti gyermekkori évek
hová szálltatok!